

[Grethe Philip]

dicap, det kan være psykiske handicap, det kan være, at de socialt opvokser i en familie, som i forvejen tumler med mange problemer af den ene eller den anden art. Vi ved, at der er kommuner og amter, der har taget spørgsmålet op og prøver at give disse familier støtte. Jeg synes, det er en af de opgaver, vi meget hurtigt skal tage op, at få det til at være noget, der gælder hele landet, noget, der gælder alle amtskommuner, at man lader – det er vel rimeligt at lade det være sundhedsplejerskerne – sætte ind på et tidligt tidspunkt koncentreret netop om de børn, som vi ved er i en truet stilling fra deres ganske tidlige alder.

Jeg vil også pege på de familier, der har stærkt handicappede børn hjemme. Jeg synes stadig, at det er – når jeg siger stadig, så er det, fordi jeg har peget på det mange gange tidligere – min opfattelse, at de hjem, der har et stærkt handicappet barn hjemme, er nogle af de hjem, der trænger allermost til støtte udefra. Det gælder økonomisk støtte, men det gælder da måske i endnu højere grad al mulig anden form for støtte, psykologisk støtte, pædagogisk støtte, aflastning ikke mindst i de alvorlige og tit tunge opgaver, de har i det daglige.

Så er der hele gruppen af småbørn, der ikke har specielle problemer, men som opvokser i, hvad vi kalder ganske almindelige normale hjem. Vi kommer ikke uden om, at i et moderne samfund vokser de fleste af disse børn op i et meget snævert lille samfund, inden for kernefamilien. Jeg synes, det bliver mere og mere klart, at disse børn trænger til at komme ud imellem andre børn, trænger til at komme ind i et lidt større samfund og derigennem lære at være sammen med andre mennesker, først og fremmest selvfølgelig sammen med andre børn. Derfor synes jeg, det må opstilles som et af vores mål, at vi sikrer samtlige børn, at de – eventuelt en 3 timer dagligt eller nogle dage flere timer om ugen – kan være sammen med andre børn, og jeg vil også tillade mig at opstille det som et mål, at dette bliver gratis for forældrene.

Men når kristeligt folkeparti, som jeg har indtryk af også har en vis sympati, måske nok noget mere kølig end jeg, for daginstitutionerne, når de siger, at det må være et absolut krav, at ingen børn er i en daginstitution mere end 3–4 timer om dagen, så vil jeg melde fra. Jeg er enig, hvis man havde sagt,

de må ikke være der 8–10 timer, at det er alt for lang tid for et barn. Det mener jeg også vi må se at komme væk fra. Men hvis vi sætter grænsen allerede ved 3–4 timer, så vil vi jo i realiteten sige, vi forlanger, at moderen skal være hjemme, så længe børnene er små. For der er jo ikke nogen kvinde, der kan tage et deltidsarbejde, sådan at hun kan nå at komme frem og tilbage til arbejdet og være der i en 3 timer og så alligevel kun have barnet i institution i 3–4 timer. Det lader sig ikke gøre. Hvis vi stiller det snævre krav op, har vi i virkeligheden sagt, at den ene af forældrene skal være fuldt ud hjemme, og vi ved jo godt alle sammen, hvem det bliver.

Jeg mener, det er forkert, og jeg mener i øvrigt, at det er totalt i modstrid med, hvad unge kvinder i vort moderne samfund ønsker sig. Hvordan vi vender og drejer det, så har de smagt af kundskabens æble, de fleste af dem har uddannet sig, de har været ude på en arbejdsplads, og de trives ude på en arbejdsplads. De ønsker ikke at være hjemme hele dagen med deres småbørn. Muligvis et år eller to, hvis de når op og får en 3- eller 4-børnsfamilie, ellers ønsker de at fortsætte og have tilknytning ude til erhvervsarbejdet. Så kan det ikke nytte noget, at vi stiller de andre krav. Derimod synes jeg, at der kan være al mulig grund til, at vi hjælper disse familier mest muligt.

Jeg vil ud over det, jeg allerede har sagt, nævne sådan en ting som, at der bør gives lejlighed til frihed i forbindelse med barnets sygdom. Det er i de situationer, familierne er allermost stressede. Det er, når barnet får sine mæslinger eller sin influenza og der pludselig skal meldes fri fra arbejdet. Det er dér, familien er stresset. Vi ved, at Sverige har en lovgivning, hvor der gives familier med småbørn frihed inden for et vist antal dage, jeg tror, det har været en halv snes dage, og at de i den tid kan få noget, der svarer til vore sygedagpenge. Jeg synes, det er én af de ting, vi skulle komme igennem med i vores lovgivning meget snart, og jeg vil da gerne høre, hvad socialministeren siger til den ting, om det ikke er noget, han prioriterer meget højt, det, at vi kan give unge forældre lov til – naturligvis kun én af dem ad gangen – at være hjemme hos et sygt barn. Jeg tror i øvrigt ikke, omkostningerne ville blive så forfærdelig store, for det er jo ikke nogen hemmelighed, at mange forældre so oder so